

Emlékezetes pillanatok

Sosem feledhető színházi pillanatok; *Gábor Miklós—Hamlet* térdre csúszva, *Horatio—Avar István* karjában búcsúzik a világtól, a forradalom szigora—következetessége él *Bessenyei—Kossuth*-arcán *Ungváry—Görgey*vel vitázva, *Hábetler Jani—Madaras József* indulata a Rozsdatemetőben, *Harangozó Gyula* szép látomása a Bartók-ballettekhez, a mélyentisztelt őrnagy *Úr—Latinovits Zoltán* Örkény Tótékjában.

Hosszan sorolhatnánk az élményt idéző előadásokat, színészeket, szerepeket, amelyekhez jó emlékeztető a *Magvető Kiadó* gondozásában *A mai magyar színház* címmel megjelent szép album. 283 fénykép a legkitűnőbb művészek, *Féner Tamás*, *Kornis Péter*, továbbá az MTI munkatársai, *Benkő Imre*, *Balogh P. László*, *Gere László*, *Jármai Béla*, *Keleti Éva*, *Kóbor Pál*, *Kovács Sándor*, *Tormai Andor* alkotásai. Csak néhány fotó emlékeztet az ötvenes évek első felének jelentős színházi eseményére; az album jól látható célja, hogy az 1957 utáni esztendők színházi életét tekintse át. Nemcsak fényképekkel, hiszen az orosz, angol nyelvű tájékoztatóval megjelenő kötet számadatokban összegzi az 1957—1971. közötti időszak legnépszerűbb szerzőit. Bizakodásra engedő adat, hogy Shakespeare, Shaw után magyar szerzők következnek, *Madách Imre*, akinek 12 színházban 5 drámáját 1248 előadásban 846 245 néző tekintette meg; *Móricz Zsigmond* 15 színházban 10 darabban 1722 alkalommal 720 955 néző jelenlétében lelt otthonra, s *Brecht* után ismét magyar szerző, *Németh László* következik 16 színházban 19 drámával 1432 előadásban 654 312 néző előtt. Külön összeállítás foglalkozik a budapesti színházak előadásainak számszerűségével, megint más táblázatban olvashatjuk a vidéki, továbbá a Déryné és az Állami Báb-

színház munkájának statisztikai mutatóját.

A kiterjedt dokumentumösszeállítás, bizonyára terjedelmi gondokkal is küszködve, igyekszik legalább egy-két képben felidézni mindannyi színházunk munkáját. Ha már a szentendrei, szegedi, gyulai nyári esték hangulatát és törekvését is jelezték, talán helyet érdemelt volna még a fertőrákosi Barlang Színház és a szombathelyi Iseum, ahol évenként példaszerről következetességgel alakítják a repertoárt.

Két tanulmányt is olvashatunk: *Székelly György* a magyar színházak törekvéseiről, a Színházművészeti Szövetség munkájáról, a magyar és a külföldi színházak kapcsolatairól számol be, *Almási Miklós* pedig a magyar drámaírás újabb törekvéseiről ír. Nem a teljesség igényével természetesen. Szépséghiba, hogy néhány drámatörténeti hiba csúszott dolgozatába. Így például *Darvas Szakadéka* nem a felszabadulás után, hanem előtte íródott, a Madách Színház játszotta is, s az új hangvételű darabok történeti rendje mindenképpen *Mészöly Miklós* Ablakmosójával kezdődik, s ebben a sorban említeni volna érdemes az *Oszlopos Símeont* (és egyáltalán *Sarkadi* életművét, az *Elvesztett paradicsomot*), még ezt a korszakot tárgyalva is méltánytalan, hogy *Németh Lászlótól* a nagy család csupán említésre érdemes volt, mint ahogy *Illyés* Kegyence, *Tisztákja* a legerősebb darabok az életműben, s a beszámoló épp ezekről hallgat. *Eörsi István*, *Szabó György*, *Szakonyi Károly* is szót érdemelt volna.

Mindeme kisebb hiányosságok ellenére reprezentatív, szép színházi albumot ajánlunk minden érdeklődő, színházbarát kezébe. Tájékozódásra és emlékezésre.